

Arrest

nr. 300 608 van 25 januari 2024
in de zaak RvV X / VK

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens van 10 januari 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2024.

Gelet op het arrest nr. 300 265 van 18 januari 2024 tot heropening der debatten en verwijzing naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024, waarbij de terechtzitting in verenigde kamers wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat T.WIBAULT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 18 september 2023 België binnen en dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat haar vingerafdrukken op 12 september 2023 geregistreerd werden in Kroatië en dat zij er ook een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 26 september 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten, die op 10 oktober 2023 in toepassing van artikel 20.5 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III Verordening) instemmen met voormeld verzoek.

1.2. Op 16 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen die beslissing dient verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer RvV X. Op 15 januari 2024 vordert hij als voorlopige maatregel, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling ervan.

1.3. Op 10 januari 2024 wordt een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. De beslissing tot terugleiding naar de grens is de bestreden beslissing, die diezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : XXX

voornaam : XXX

geboortedatum : XXX

geboorteplaats :XXX

nationaliteit : Turkije

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden in het centrum 127bis te Steenokkerzeel om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 10.10.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 18.10.2023, met een termijn van 10 dagen.

Op 16.11.2023 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kroatië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 18.10.2023. Betrokkene werd op 10.01.2024 door een inspecteur van de PZ Vilvoorde-Machelen gehoord en herhaalde dat hij niet naar Kroatië wil gaan omdat hij er niemand heeft. Tevens verklaarde hij dat ze daar zijn kleren en spullen hebben afgenomen en zijn gsm beschadigd hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen ziektes heeft die hem belemmeren terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 18.10.2023. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 10.01.2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

[XXX]"

1.4. Bij arrest nr. 300.532 van 23 januari 2024 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

2.1. Over het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt: *"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.*

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik

van de talen in bestuurszaken (Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250).

De proceduretaal is niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werden genomen in de Nederlandse taal, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden gehanteerd.

2.2. Over de procedurestukken

Verzoekende partij legt ter terechtzitting van 22 januari 2024 een "*pleidooi nota*" neer.

De neerlegging van een pleitnota is niet voorzien in de Vreemdelingenwet of in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV). Echter, in de mate dat het een reflectie weergeeft van het pleidooi van de verzoekende partij ter terechtzitting, wordt het stuk niet als procedurestuk maar enkel ter informatie in overweging genomen (in die zin RvS 1 juni 2011, nr. 213.632; RvS 19 november 2014, nr. 229.211; RvS 22 september 2015, nr. 232.271; RvS 6 december 2017, nr. 240.104).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoekende partij voert onder meer aan dat zij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. Ter terechtzitting werpt verzoekende partij een middel van openbare orde op, met name de schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij voert in essentie aan dat als taal voor het onderzoek van de asielaanvraag het Frans werd bepaald, zodat, overeenkomstig artikel 51/4, ook de thans bestreden beslissing, als "*daaropvolgende*" beslissing, in het Frans diende te worden opgesteld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgt de redenering van verzoekende partij niet.

Artikel 2 van de wet van 10 juli 1996 tot wijziging van de Vreemdelingenwet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voegt in de Vreemdelingenwet een artikel 51/4 in dat op het moment van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied. (...)”

De werkingssfeer van artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk uit de eigen bewoordingen van dit artikel. Artikel 51/4, § 1 van de Vreemdelingenwet regelt het taalgebruik van “het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”. Dat dit wijst op het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en niet op het onderzoek tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat stemt overeen met de bedoeling van de wetgever zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidingen uit 1995-1996 zowel met betrekking tot het (toenmalige) artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet als met betrekking tot het (toenmalige) artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, verwoord als volgt:

“art. 32: De bedoeling van de invoeging van een nieuw artikel 51/4 in de wet van 15 december 1980 is een klare en duidelijke regeling voor het taalgebruik vast te leggen bij het onderzoek van de asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Hierbij wordt er rekening gehouden met de volgende principes :

- *de behandeling en de beslissing geschiedt in het Nederlands of het Frans;*
- *de eenheid van taalgebruik: de taalrol, die bepaald wordt onmiddellijk na het indienen van de aanvraag, ligt onherroepelijk vast tot de laatste beslissing; een wijziging van de Nederlandse of Franse taalrol is niet meer mogelijk, door de betrokkene of zijn advocaat, noch door de administratieve of gerechtelijke instanties;*
- *de vrijheid van keuze van het taalgebruik voor diegene die effectief Nederlands of Frans spreekt: indien de vreemdeling verklaart geen bijstand van een tolk nodig te hebben, kan hij de taal van het onderzoek kiezen (hetzij het Nederlands, hetzij het Frans);*
- *de gelijke verdeling van de onderzoeken tussen de Nederlandse en de Franse taalrol bij de administratieve en gerechtelijke instanties : indien de vreemdeling verklaart de bijstand van een tolk nodig te hebben, bepaalt de Minister of diens gemachtigde de taal van het onderzoek, waarbij getracht wordt de zaken evenredig te verdelen tussen de Nederlandse en de Franse taalrol van de verschillende instanties.*

Met de invoering van een bijzondere taalregeling voor de behandeling van een asielaanvraag beoogt men in eerste instantie duidelijkheid en rechtszekerheid te scheppen. De onduidelijkheid en tegenstrijdigheid in de interpretatie van de algemene regeling op het gebruik van de talen in bestuurszaken zorgt immers voor nodeloze betwistingen en gerechtelijke procedures die enkel bedoeld zijn om een normale afhandeling van een asielaanvraag te rekken. Om dit te voorkomen wordt een klare en eenduidige regeling ingevoerd, wat in het belang is van zowel de rechtszoekende als de administratieve of gerechtelijke instantie.

Ten tweede sluit de bijzondere taalregeling, die voorziet in het gebruik van het Nederlands of het Frans volgens welbepaalde criteria, manipulatie van de taalrol uit. De meeste asielzoekers zijn in het algemeen anderstalig en beheersen noch de Nederlandse noch de Franse taal. De huidige regeling van onbeperkte vrije keuze van de taalrol leidt ertoe dat men de taalrol kiest waar de vertraging het grootst is of waar zagezegd de kans op erkenning of een positieve beslissing het grootst is, ook al spreekt de betrokken asielzoeker de taal niet en moet er voor een conversatie met hem een beroep worden gedaan op een tolk. Dit proces geeft in concreto aanleiding tot een overbelasting van de Franse taalrol, zowel bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Aangezien vreemdelingenzaken zelden localiseerbaar zijn en dit principe dus weinig houvast biedt om de verdeling over de taalrollen te bepalen, dringt de invoering van bijzondere criteria zich op. Ten derde wordt de bijzondere taalregeling ingevoerd om een goed beheer van dossierbehandeling mogelijk te maken, zonder de mogelijkheid te ontfeggen aan een persoon die effectief Nederlands of Frans spreekt, om te worden gehoord in die taal.” (Parl. St., Kamer, 1995-1996, n° 364/1, p. 31-32) (eigen onderlijnen)

“Art. 33 Artikel 51/5, §1 eerste lid (nieuw) brengt het volgende principe naar voren: wanneer een vreemdeling in België, bij de te dien einde bevoegde overheden, een asielverzoek indient, is de Minister

of zijn gemachtigde ertoe gehouden om, in toepassing van de internationale overeenkomsten die België binden, de Staat te bepalen die verantwoordelijk is voor het behandelen van dit verzoek. Voor elke eventuele behandeling van het verzoek, dient de Minister of zijn gemachtigde dus verplicht de voorafgaandelijke vraag te stellen die ertoe leidt te bepalen welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek.” (Parl. St., Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 33) (eigen onderlijnen)

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoekende partij in uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet teruggeleid wordt naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

Alvorens de bestreden beslissing werd genomen, heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aldus op grond van artikel 51/5 § 1 van de Vreemdelingenwet Kroatië aangewezen als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het “onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”.

De bestreden beslissing werd genomen in het kader van een procedure die erop gericht is de verantwoordelijke lidstaat te bepalen die bevoegd is voor de behandeling van dat onderzoek op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en niet in het kader van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming ingediend door verzoekende partij.

Uit een samenlezing van de artikelen 51/4 en 51/5 van de Vreemdelingenwet en de respectievelijke voorbereidende werken zoals *supra* geciteerd, blijkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is op de beslissingen tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor het onderzoek voor het verzoek om internationale bescherming (zie in dit verband Raad van State, arrest nr. 125.220 van 7 november 2003) en evenmin op de beslissingen tot terugleiding naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor “het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming”. Dergelijke beslissingen gaan vooraf aan een “onderzoek van het verzoek om internationale bescherming” en kunnen om die reden niet worden beschouwd als “daaropvolgende” beslissingen.

De verwijzing door verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die geen precedentswaarde hebben, leidt niet tot een ander besluit.

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is *in casu* niet van toepassing waardoor het middel niet ernstig is.

3.3.2. In haar verzoekschrift voert verzoekende partij de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2 van de Dublin III Verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen 1, 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De uiteenzetting van verzoekende partij haar middel is geheel identiek aan het middel uiteengezet in haar vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer 307.874, gericht tegen de op 16 oktober 2023 genomen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

In arrest nr. 300.532 van 23 januari 2024 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat er geen schending voorligt van de door verzoekende partij opgeworpen bepalingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst aldus integraal naar voormeld arrest.

Zoals reeds *supra* benadrukt, werd de bestreden beslissing genomen in uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 4. (...)

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. (...).”

Voorts betwist verzoekende partij niet dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), die haar op 18 oktober 2023 werd betekend, gepaard ging met een termijn voor vrijwillig vertrek van 10 dagen, die op 28 oktober 2023 verstreek. Bijgevolg achtte de gemachtigde van de staatssecretaris het voor het waarborgen van een effectieve overdracht noodzakelijk om verzoekende partij gedwongen over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Kroatië.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 27 september 2023 werd gehoord in het kader van het zogeheten Dublin-interview waar zij de gelegenheid kreeg haar persoonlijke situatie nader toe te lichten.

Bovendien werd zij nogmaals op 10 januari 2024, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, gehoord. Zij verklaarde niet naar Kroatië te willen terugkeren omdat veel van haar familieleden in België wonen, zij niemand in Kroatië heeft, haar kleren en spullen er werden afgenomen en haar gsm er werd beschadigd. Zij gaf aan geen ziekte te hebben en gaf evenmin aan een duurzame relatie of kinderen in België te hebben.

Noch in het kader van Dublininterview noch in het kader van haar verhoor d.d. 10 januari 2024 heeft verzoekende partij enige concrete indicatie aangereikt dat een overdracht aan Kroatië voor haar een risico zou inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Gevraagd of er redenen zijn die een verzet tegen een overdracht naar Kroatië rechtvaardigen, kwam zij immers niet verder dan te stellen dat haar spullen er werden afgenomen, dat zij er niemand heeft en zij bij haar familie in België wil blijven.

In de bestreden beslissing wordt betreffende het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling op goede gronden gemotiveerd dat er reeds een onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM bij het nemen van de bijlage 26^{quater} en dat verzoekende partij tijdens haar daarop volgend verhoor geen andere elementen aanbracht om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen besluiten: *De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 18.10.2023. Betrokkene werd op 10.01.2024 door een inspecteur van de PZ Vilvoorde-Machelen gehoord en herhaalde dat hij niet naar Kroatië wil gaan omdat hij er niemand heeft. Tevens verklaarde hij dat ze daar zijn kleren en spullen hebben afgenomen en zijn gsm beschadigd hebben. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart dat hij geen ziektes heeft die hem belemmeren terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 van het EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.*

Door in het verzoekschrift louter te citeren uit landeninformatie en te verwijzen naar rechtspraak, waarbij overigens dient te worden aangestipt dat die geen precedentenwerking heeft in de Belgische rechtsorde – brengt verzoekende partij geen enkel valabel argument naar voren om haar standpunt te onderbouwen dat een overdracht naar Kroatië zou indruisen tegen artikel 3 van het EVRM. Zoals afdoende blijkt uit arrest nr. 300.532, is er geen sprake van structurele tekortkomingen die kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en die zouden wijzen op een algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Haar betoog, dat bovendien op geen enkele wijze op haar persoonlijke situatie wordt betrokken, leidt aldus geenszins tot de conclusie dat Dublinterugkeerders in Kroatië per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat zij in haar specifieke geval zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Voorts blijkt uit het administratief dossier geen medische problemen en stelt de centrumarts op 11 januari 2024 een medisch attest op waarin geattesteerd wordt dat uit bijkomende onderzoeken is gebleken dat verzoekende partij niet lijdt een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

3.3.3. Verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM en/of van artikel 4 van het Handvest. Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn

onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3.4. Tot een schending van artikel 19 van het Handvest – waarin is bepaald dat niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij er wordt onderworpen aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen – kan, gezien het voorgaande, evenmin worden besloten. Op basis van voorgaanden maakt verzoekende partij evenmin een schending van artikel 1 van het Handvest, dat bepaalt dat menselijke waardigheid onschendbaar is en zij moet worden geëerbiedigd en beschermd, aannemelijk.

Verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing.

De door verzoekende partij opgeworpen middelen, die geen ruimere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, zijn niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, nu niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

M. OSWALD	eerste voorzitter,
G. DE BOECK	voorzitter,
S. DE MUYLDER	rechter in vreemdelingenzaken,
M. GERGEAY	rechter in vreemdelingenzaken,
I. FLORIO	rechter in vreemdelingenzaken,
A. PIVATO	rechter in vreemdelingenzaken,
N. VERBRUGGHE,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

M. OSWALD